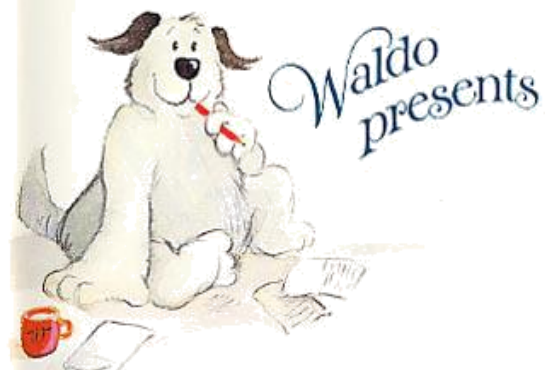

Nu voi mai fi singură
niciodată

Să-ți spun un mic secret. Când eram cam de vârsta ta, mă simțeam deseori singur. Câteodată nu aveam prieteni cu care să mă joc și credeam că numănuu nu îi păsa cum mă simt.

Îmi amintesc foarte bine asta. Mulți adulți au uitat cum e să te simți singur, pentru că ei par întotdeauna foarte ocupați.

Căstănica, veverița din povestea noastră, s-a simțit și ea singură. Într-o zi, însă, s-a întâmplat ceva care i-a deschis ochii.

Prietenul tău,

Waldo

Nu voi mai fi singură niciodată

Hans Wilhelm

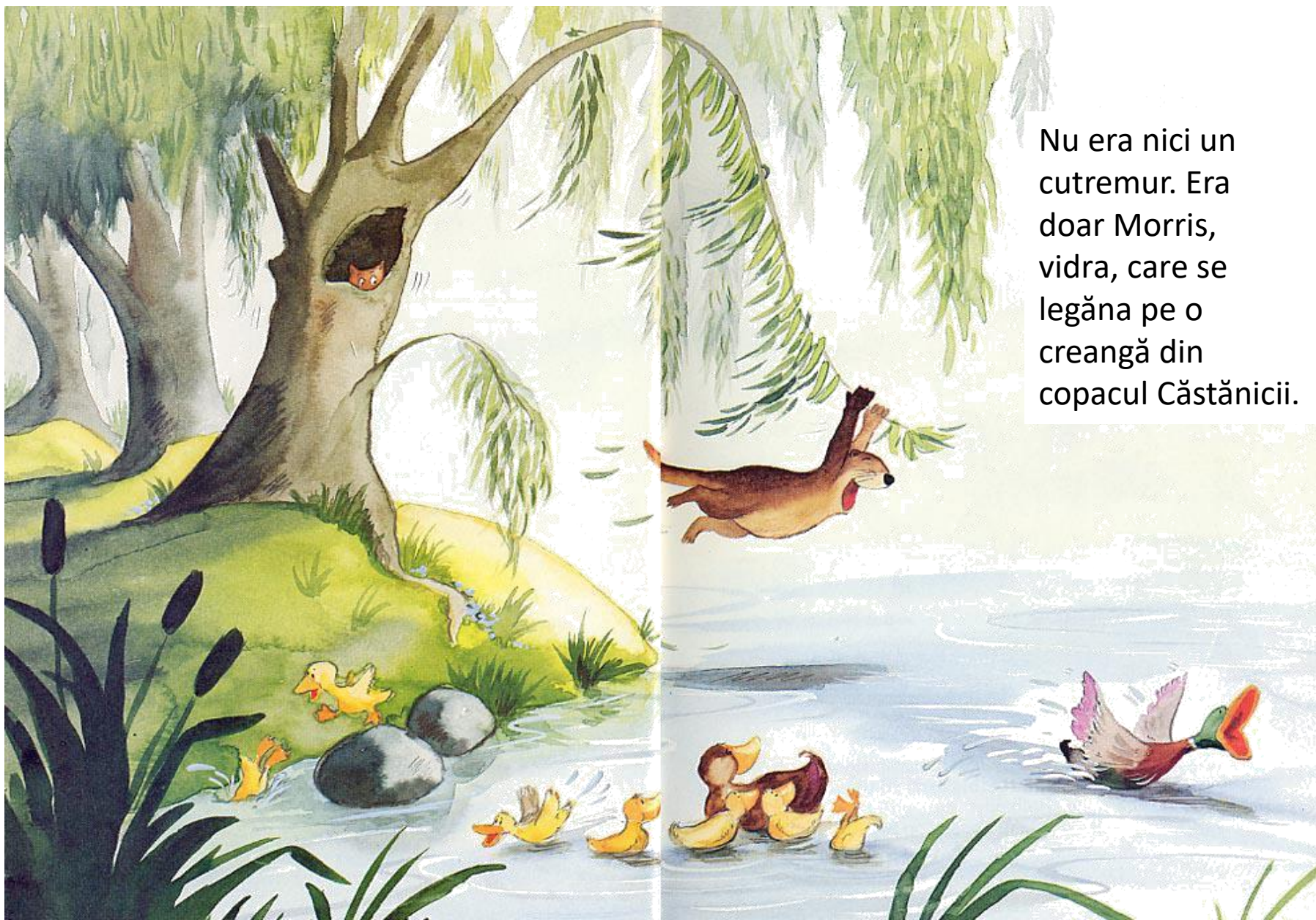
Într-o dimineață, Căstănica a rămas în pat mai mult decât de obicei. Nu avea chef să se trezească. Nu avea nimic de făcut și, cel mai rău, nu avea nici prieteni cu care să se joace.

- Aș putea să tot dorm, și-a spus, când deodată, toată casa a început să se miște și să se scuture.

- Cutremur!, s-a gândit Căstănica și s-a trezit numaidecât.

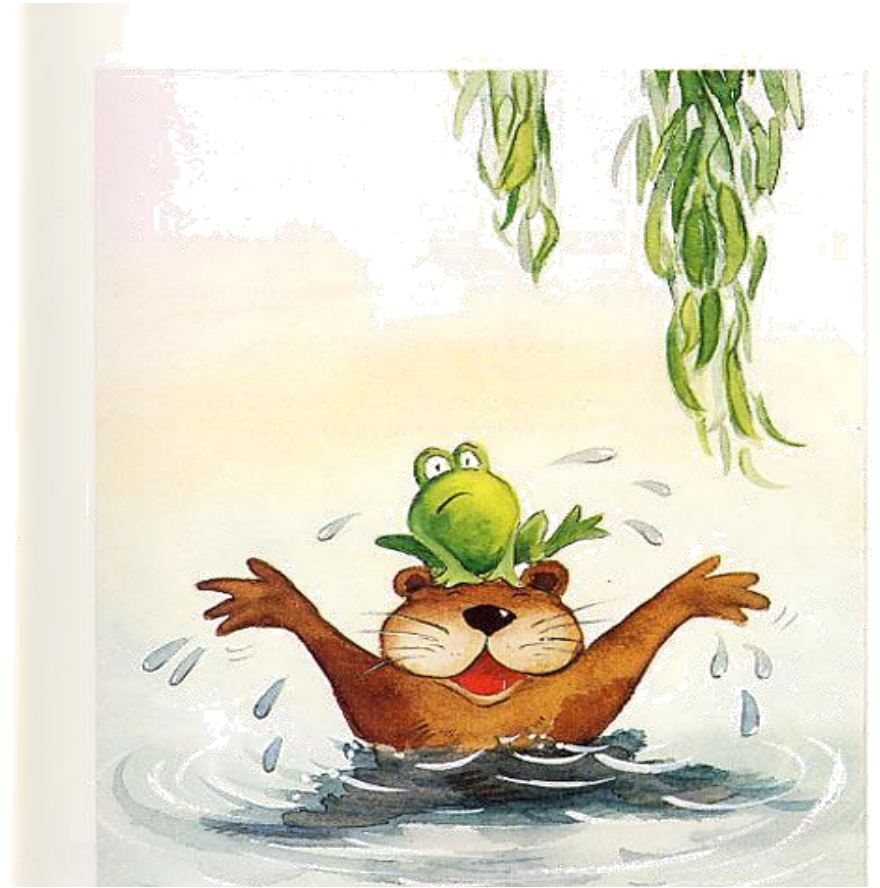

Nu era nici un cutremur. Era doar Morris, vidra, care se legăna pe o creangă din copacul Căstănicii.

- Ești nebun, a spus Căstănica furioasă, faci gălăgie așa de dimineață?

- Care e problema?, a răspuns Morris, de ce nu ieși și tu să te joci?
- Ăăă!, a spus Căstănica; ea nu vroia ca Morris să afle că nu are prieteni cu care să se joace.

- Cred că știu care este problema ta, a spus Morris în timp ce își usca blana. Te plictisești în compania noastră! Ni se întâmplă tuturor câteodată.
- Te-ai întrebat vreodată de ce noi, vidrele, suntem mereu vesele?, a continuat Morris. Pentru că în fiecare zi ne facem câte un prieten nou.
- Asta înseamnă că ai sute de prieteni, a spus Căstănica neîncrezătoare.
- O, poate chiar mai mulți, a răspuns Morris.
- Hai cu mine, am să îți arăt câțiva dintre amicii mei.

Căstănica nu l-a crezut nici o clipă pe Morris. Dar era destul de curioasă încât să îl urmeze.

- Uite, aici sunt câțiva prieteni!, a spus Morris și a sărit în mijlocul unui pâlc de flori.

- Dar astea sunt doar niște flori necuvântătoare, a strigat Căstănica. Nu sunt prieteni.

- De ce nu? Nu sunt minunate cu mireasma lor? Privește-le, parcă ne zâmbesc! Oricine îmi zâmbește e prietenul meu!, a insistat Morris.

- Hai acum să încercăm să prindem un fluture, a spus Morris.
- Ei pot fi niște prieteni foarte vicleni. Căstănica încă gândea că Morris e prostuț, dar îi plăcea să prindă fluturi.

- Ori de câte ori Morris prindea câte un fluture, îi dădea drumul imediat.
- Nu putem ține un prieten captiv, a spus el râzând.

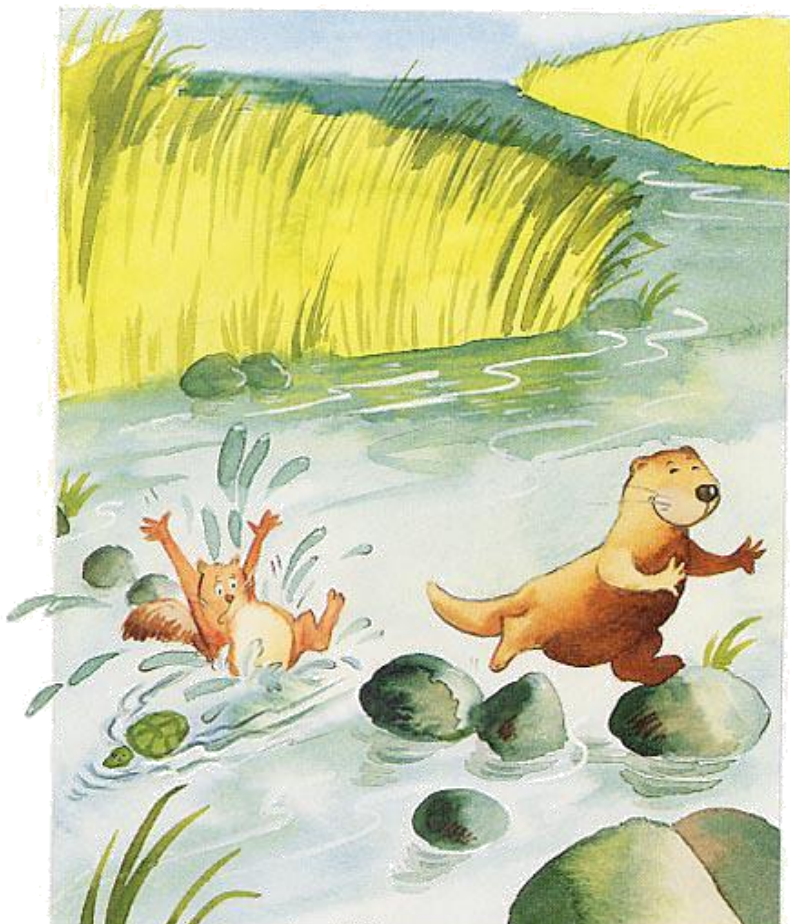

Apoi, Morris s-a îndreptat către un șir de pietre care traversau un râu.

- Acești prieteni sunt mult mai amuzanți decât un pod.
Căstănica nu era chiar sigură.

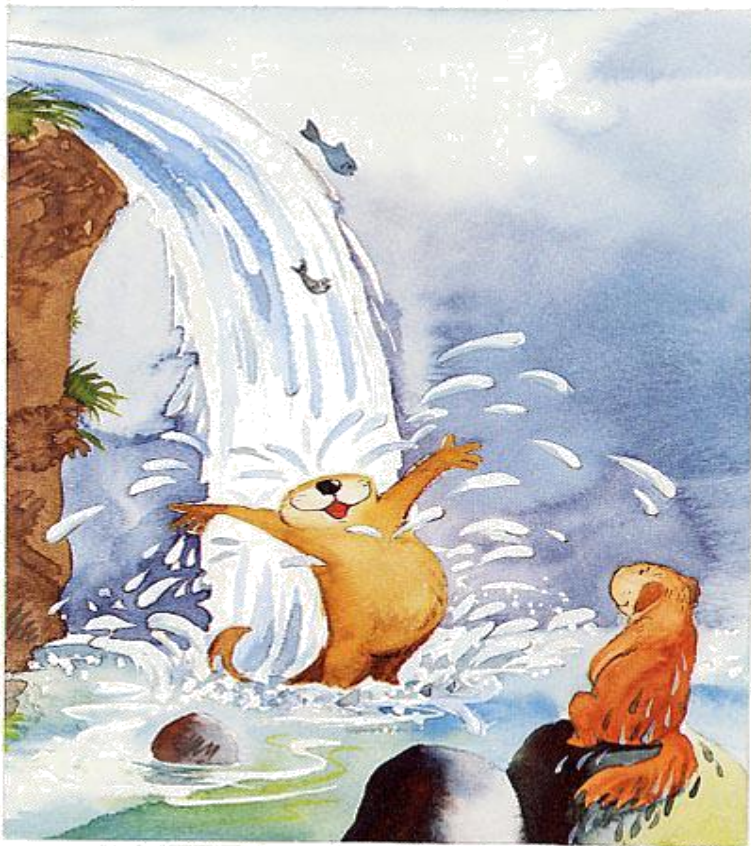

Căstănica sărea de pe o piatră pe alta. Aproape că ajunse pe malul celălalt când ... a alunecat și a căzut în apă.

În timp ce urca pe mal, cu blana și coada din care picura apă, Căstănica a spus furioasă:

- Presupun că și apa este printre prietenii tăi!
- Sigur!, a răspuns Morris râzând. Nu e un motiv să fii supărată. Apa poate fi amuzantă. Hai, privește-mă!

- Ce mai îmi place apa!, a spus Morris. Mă răcorește și mă gâdilă peste tot!

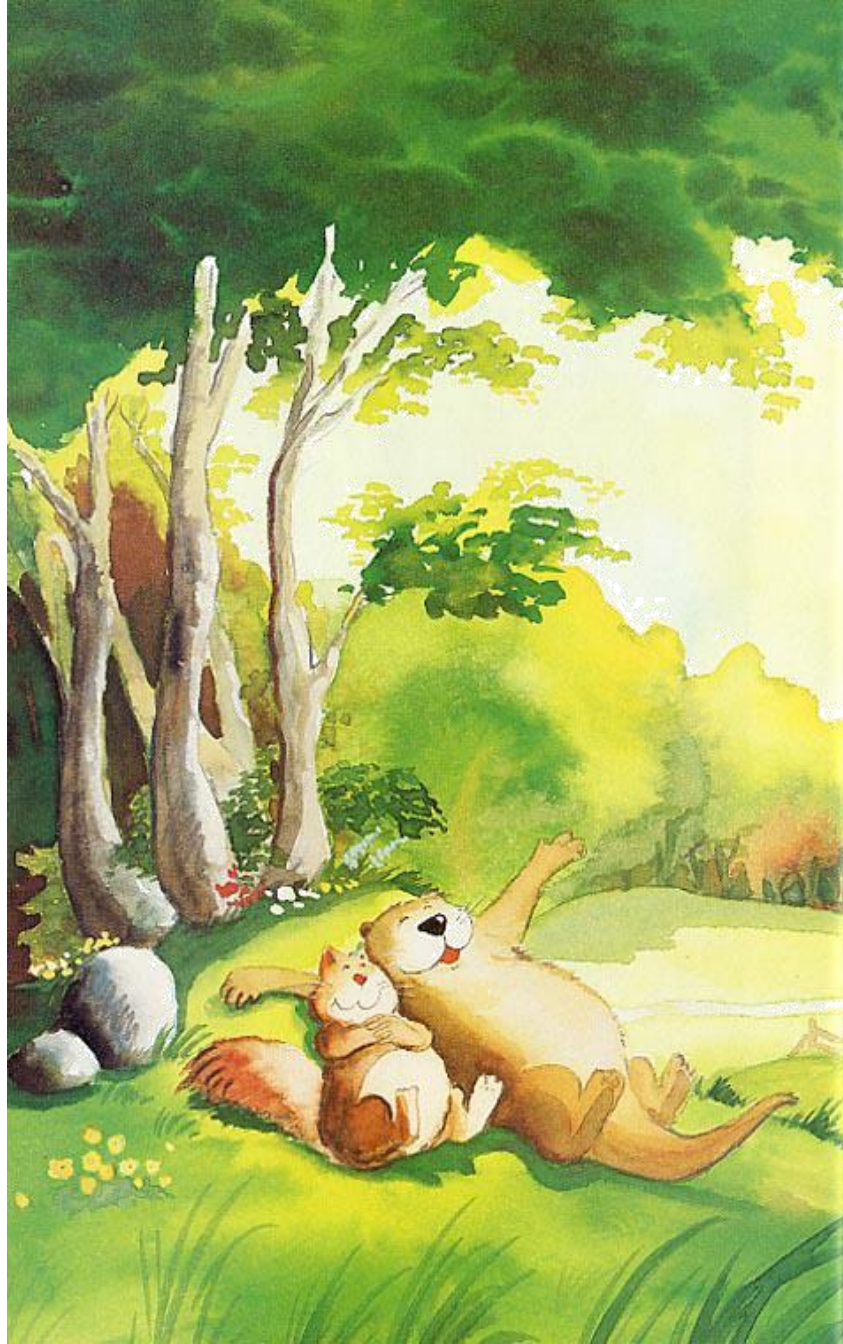
Căstănica râdea. S-a simțit prostuță că a fost atât de neîndemânică.

După ce Morris și-a terminat dușul, amândoi erau murați. S-au scuturat puțin de apă, după care Morris a fugit în vârful dealului și și-a deschis larg brațele.

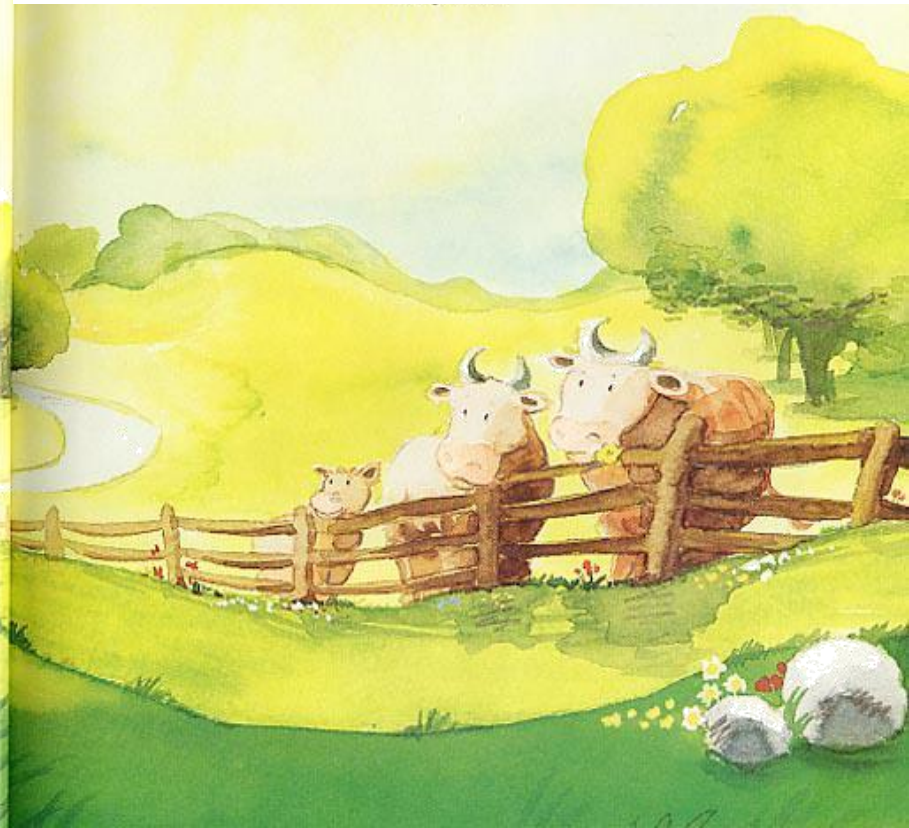
- Acum, prietene, să lăsam vântul să ne usuce blana! Într-o clipă erau din nou uscați.

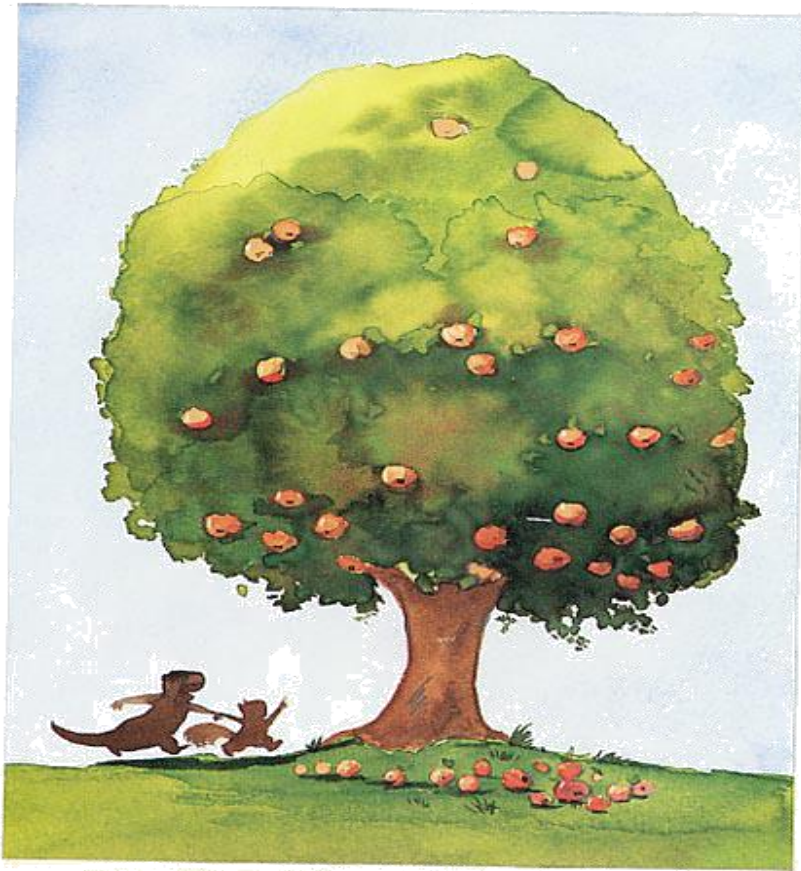

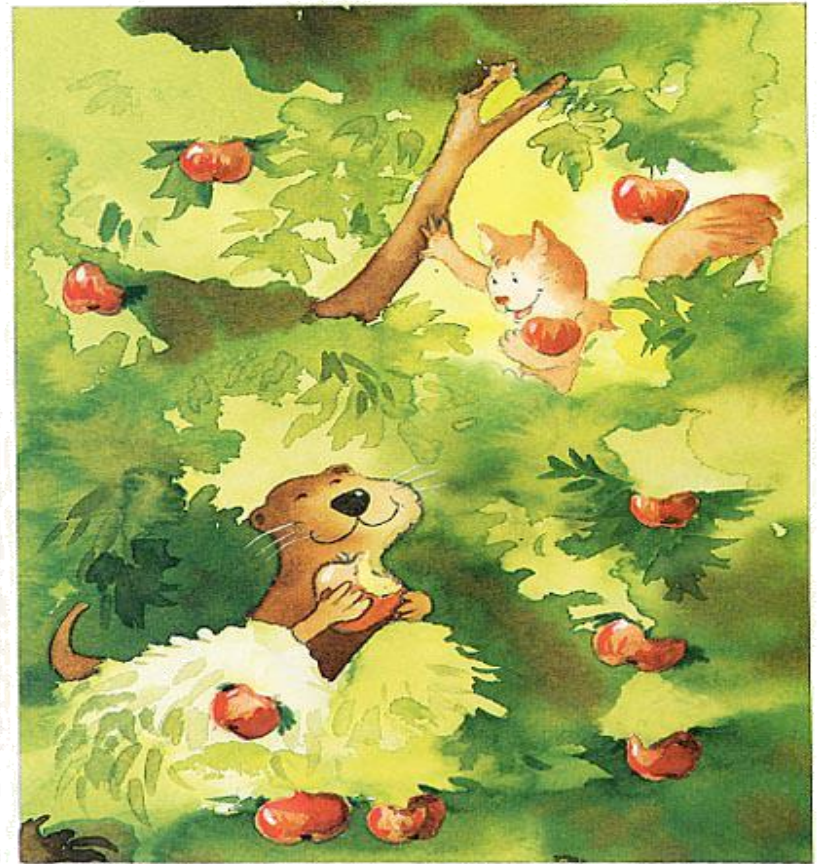
- Hai să ne întindem aici la soare, a spus Morris. Era plăcut să simți căldura soarelui pe burtă.
- „Bănuiesc că și soarele e un bun prieten”, s-a gândit Căstănică, însă nu i-a spus nimic lui Morris.
- Mi se face foame, a spus Morris după un timp. Era rândul Căstănicii acum:
- Hai cu mine. Știu pe cineva care o să ne dea ceva de mâncare.
- Un prieten vrei să spui?
- Clar!, a râs Căstănică, după care au luat-o la fugă.

Căstănica i-a arătat lui Morris un pom
plin cu mere roșii, coapte.

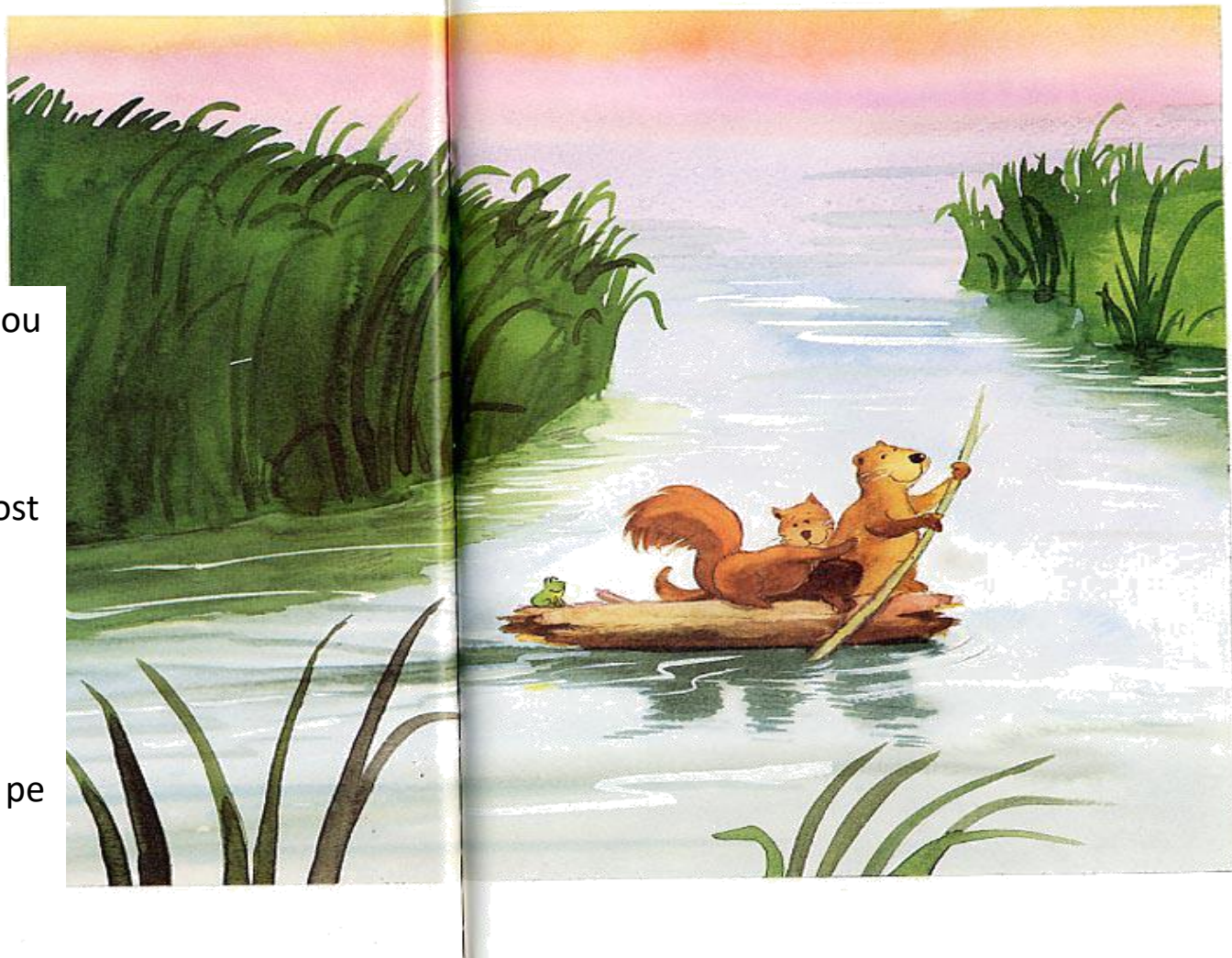
- Îmi place prietenul tău!, a spus Morris.
- Și mie, a răspuns Căstănica.

Apoi, au urmărit pe cer norii care luau tot felul de forme. Soarele asfințea, era timpul să se întoarcă acasă.

- Tu ți-ai făcut un prieten nou astăzi? a întrebat timid Căstănică.

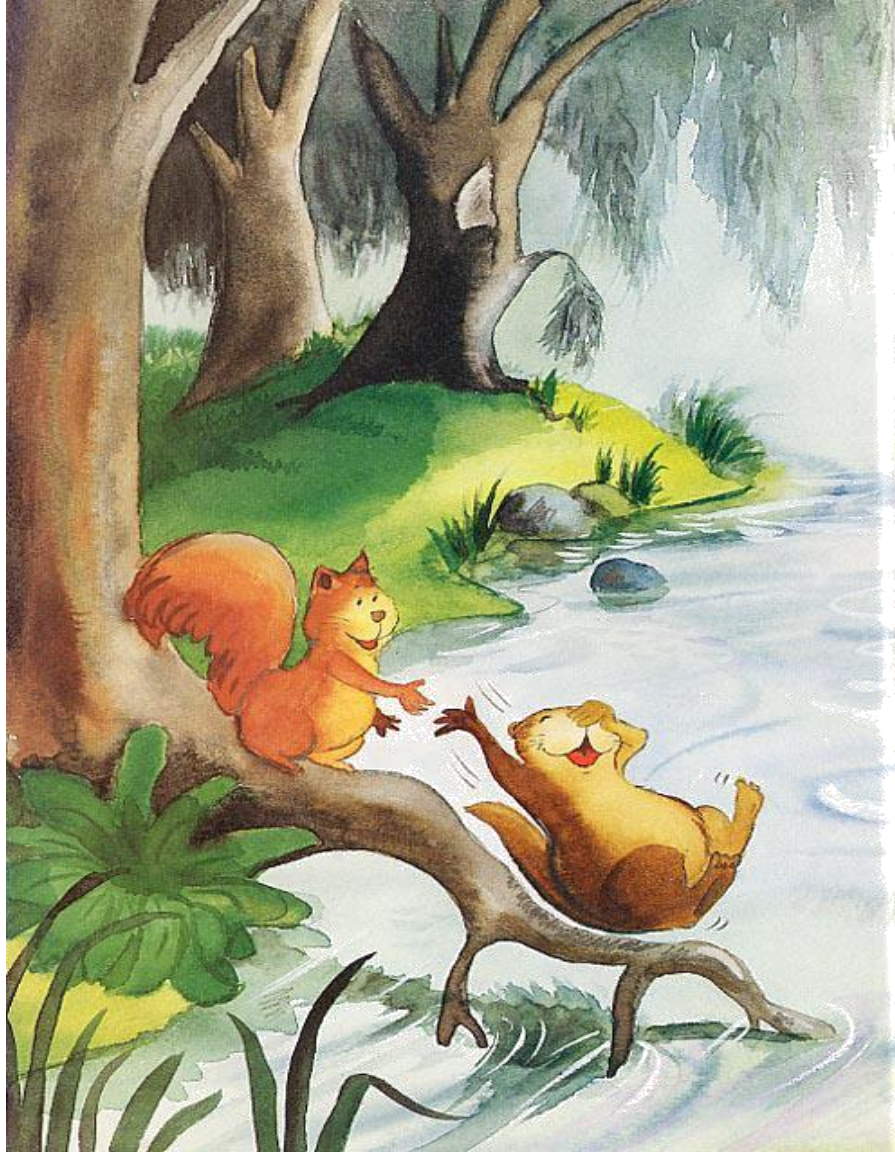
- Nu, a răspuns Morris. Am uitat cu totul de asta. Am fost prea ocupați.

Apoi, a adăugat zâmbind:

- Dar tu? Vrei să fii tu noul meu prieten?

Ideea asta i-a plăcut mult Căstănică. L-a luat în brațe pe Morris în timp ce vâsleau spre casă.

Apoi cei doi prieteni și-au spus noapte bună.

- Ne vedem mâine, a spus Morris. Mai am prieteni pe care vreau să îi întâlnesci: urșii, iepurașii și ratonii.

Acestea fiind spuse, a dispărut în apă.

În acea noapte, Căstănica s-a culcat devreme. Și-a fixat alarma ceasului ca să fie sigură că nu va dormi prea târziu în dimineața următoare. Evident, nu ar vrea să îi dezamăgească pe prietenii care ar putea-o aștepta.